

DE NATUURLIJKE AFWEERKRACHTEN VAN LICHAAM EN GEEST

19 september 1979

De natuurlijke afweerkrachten van lichaam en geest zijn sterk met elkaar verbonden.

Anders gezegd, een psychische onevenwichtigheid heeft de neiging een fysieke onevenwichtigheid te veroorzaken en omgekeerd. Hierbij is erg belangrijk dat de mens dus meer is dan alleen maar een stoffelijk mechanisme, een biomechanisme.

Een mens heeft drie verschillende soorten weerstand. U heeft er waarschijnlijk nooit over gedacht, maar het is toch waar.

- De eerste soort is de zuiver organische weerstand. Het organisme beschikt over middelen, waardoor het zichzelf voor indringers en eventuele fouten probeert te beschermen.
- In de tweede plaats hebben we een gestimuleerd afweermechanisme en dit berust voor een groot gedeelte op de stromen van levenskracht, die in het menselijk lichaam aanwezig zijn.
- En dan hebben we ten derde, en misschien wel het meest belangrijke afweermechanisme, dat is namelijk het vermogen van het ik om aan het geheel van het ego, inclusief de onstoffelijke delen, krachten te ontlenen en toe te voegen aan de materie, en wat dit betreft kunnen we er dan nog bij zeggen, van eigen lichaam of dat van anderen, dus er zijn zelfs nog meer gebruiksmogelijkheden aan.

Wanneer ik bij het eerste terecht kom, dat is betrekkelijk eenvoudig, dat weet u allemaal zelf wel.

We hebben bijvoorbeeld in de bloedsomloop een groot aantal witte bloedlichaampjes, bacteriofagen die dus indringende organismen aantasten. We kennen verder in het lichaam de neiging om stoffen af te scheiden, waardoor bepaalde belastingen ongedaan worden gemaakt. Ook dat zal u bekend zijn. En we weten ten laatste dat het zenuwstelsel de neiging heeft om via prikkelingen, en dus via de hersenen krachten te stuwen naar die punten waar de toestand tijdelijk abnormaal is, en wel op een zodanige wijze dat elke indringer of elke fout daar zo snel mogelijk kan worden hersteld.

Dat dit voor u wel eens onaangenaam is, dat u er een buil van kunt krijgen of zo, dat is een bijkomstigheid, maar uiteindelijk wordt daar dus bloed aangevoerd, dat wil zeggen bacteriofagen die eventuele indringers aan kunnen. Er zijn rode bloedlichamen, die meer dan normaal en via osmose zuurstof kunnen toevoegen aan de cellen, die die kracht extra nodig hebben. En er zijn daarnaast nog verschillende andere stimulansen aanwezig, waardoor het geheel van de weefsels als het ware wordt geattendeerd op de noodzaak zich te verdedigen en eventuele fouten zo snel mogelijk te herstellen.

Dat zal bekend zijn.

Heeft iemand er bezwaar tegen zoals ik het gezegd heb, of moet er iets bij?

Niet, dan gaan we aan het tweede beginnen.

Dit ruikt al wat meer naar bijgeloof in de ogen van hen die denken dat de wetenschap beperkt is tot datgene wat u meent te weten, of tot de interpretaties die men er aan meent te mogen verbinden.

De levenskrachten kunnen het best worden voorgesteld als een tweetal stromingen - in feite zijn het er meer, maar beperk u nu maar tot twee - een tweetal hoofdstromingen die door het lichaam gaan. Beide hebben een eigen polariteit. Beide hebben bepaalde steunpunten in zenuwknoppunten, en beide hebben daarnaast de mogelijkheid om energieën in grotere mate, of in minder grote mate, op te hopen in delen van het zenuwstelsel, en zelfs in delen van het spierweefsel. Deze levensstromen hebben bovendien een zeer grote invloed op de functie van alle dwarsgestreepte spieren, dat is onder andere het hart, en dit betekent dat die stromen een groot gedeelte van de functies kunnen overnemen, die we normalerwijze aan de, zeg maar, biologische verdediging kunnen toeschrijven. Wanneer de biologische verdediging om welke reden dan ook faalt, is het mogelijk om via stimulering van die levensstromen, en

vooral wanneer dat op de juiste wijze gebeurt dus, alsnog het gehele organisme te concentreren op herstellen van bepaalde fouten.

Een van de bekende methoden die daarmee werkt is de acupunctuur, dat zal u bekend zijn. Acupunctuur kan bedreven worden met naalden, kan ook dus met elektrische stroompjes bedreven worden, waarbij het in alle gevallen wel gaat om het toevoegen van een potentiaal aan de eigen levensstroom, dus vergroting van de krachtinhoud daarvan.

Dat zeg ik verkeerd, neemt u mij niet kwalijk, want in de acupunctuur bestaat ook een methode van psychisch aderlaten, waarbij een deel van de kracht dus wordt afgevoerd. We vinden soortgelijke stimuleringsmogelijkheden in het mesmerisme, dat overigens uit veel wanbegrippen toch veel goede mogelijkheden heeft opgebouwd.

Wij kunnen namelijk het innerlijk evenwicht van een mens beïnvloeden. We kunnen dit doen via suggestie, waarbij het eigen ik dus in gaat grijpen en in feite de derde methode wordt gebruikt als aanleiding om de tweede methode te hanteren. Het kan daarnaast worden gedaan door het zogeheten magnetiseren, of moeten we zeggen bestraling, handoplegging waarbij dus iemand, die zelf beschikt over een behoorlijke energie plus een zodanige innerlijke rust, dat hij deze aan een ander kan overdragen - beide zijn erg belangrijk - in staat is om dit secundaire proces in een ander te stimuleren. We hebben in dit geval dus te maken met levensstromen, die zenuwstimuleringen tot stand kunnen brengen en vandaaruit zelfs ook weefsels kunnen beïnvloeden.

Wat de stromingen zelf betreft, het is niet helemaal juist, maar vergelijk ze maar eenvoudigheidshalve met de loop van reacties van de hersenhelften, rechter hersenhelft - linker lichaamshelft en omgekeerd. Het is wel erg simplistisch maar het is ongeveer het verloop. Zeg verder daarbij dat op elk punt waarop deze stroom kan worden aangepast, een reactie op een ander te voren constateerbaar punt teweeg kan brengen, zodat men dit ook van buitenaf en systematisch kan doen, via de acupunctuur maar ook via bepaalde methoden van magnetiseren.

Dan hebben we de derde methode en daar zou ik eigenlijk veel meer over moeten zeggen.

De mens denkt, dit denken is normalerwijze een verstoring - zijn bewust denken, althans - van het contact dat bestaat tussen het lichaam en de niet-stoffelijke delen van het lichaam. Op het ogenblik dat dit denken kan worden gebracht tot een grotere regelmaat, of zelfs op de achtergrond kan worden gedrongen, zal het eigen ritme van het ik het geheel van het denken, maar daarmee ook het merendeel van de hersenfuncties en zelfs een deel van het zenuwstelsel, gaan overheersen.

Nu moet u zich het volgende eens voorstellen. Een mens heeft een aura, die aura die is enigszins te vergelijken met de atmosfeer van de aarde. Daarin zijn dus delen van het ik aanwezig, en de aura zelf is een soort projectie van het werkelijke ik.

Misschien kunt u het zich zo voor stellen: Dit is een tafel, nu neem is een zoeklicht, dit gooi ik er op en nu valt een schaduw buiten de lichtkring, waardoor het wezen van de tafel in het schaduwbeeld wederom kenbaar wordt gemaakt, maar waarbij ook gelijktijdig wordt afgetekend in welk gebied die schaduw kan vallen, dat is namelijk het zoeklicht.

Stel nu eens dat u te maken hebt met een ego dat niet materieel is, zeg maar dat het in een andere dimensie bestaat die is verbonden met uw stoffelijk ik. Op het ogenblik dat er een absolute rust bestaat in het ik noemt men dat plechtig nog wel eens alfa-straling. Deze alfa-straling nu is in feite niets anders dan een ritme, een pulsatie, die in de hersenen optreedt, en die door haar eigen tempo harmonisch is met de verbinding met het werkelijke ik.

Nu hebt u normalerwijze al een mindere hoeveelheid energie in uw aura. Maar die aura wordt nu als het ware volgepompt vanuit het werkelijke ik. En wanneer dat werkelijke ik dus bezig is om zich te realiseren, dat onevenwichtigheden moeten worden hersteld, dan zegt het niet, ik ga die fout genezen, maar dan zegt het, ik ga die aura zodanig sterk opladen, dat overal waar een tekort is, uit het geheel van die aura energie kan toevloeien, terwijl overal waar een overmaat aan spanning bestaat deze geëgaliseerd wordt, doordat de andere zijde van het mechanisme die eigen spanning van de aura overneemt. Dan is ook dit een afweermiddel van het lichaam, nu gaan we dat omzetten en dan wordt het ineens veel duidelijker. We geven een voorbeeldje, we moeten eerst namelijk het beeld nog wat duidelijker fixeren dacht ik, voor sommigen.

Stel u nu eens voor, dat u nu uzelf eens helemaal ontspant, dat u helemaal ontspannen bent. Nu hebt u natuurlijk nog wel daar die onrustige spier, of die adervernauwling, of wat u verder nog aan curiosa bezit

in uw lichaam, en doordat u zich nu ontspant laadt u zich op. Maar er is in dit lichaam dus iets niet in orde en nu kunt u het zich het beste zo voorstellen dat die kracht op gaat treden, waar belemmeringen zijn daar wordt ze als het ware een soort snijbrandertje en haalt iets weg. Daar waar een hiaat is, daar gooit die kracht tijdelijk zandzakken neer, totdat er weer voldoende cellen gevormd zijn om die zandzakken weg te halen en de zaak dicht te maken. We krijgen dus te maken in zo'n geval met wat we noemen versnelde genezing, een versnelling die nog steeds uit de lichamelijke reactie voortkomt.

En nu krijgen we vanzelf de vraag, hoe kom ik in die toestand? Er zijn duizend en een methoden. Wanneer u u werkelijk kunt ontspannen voordat u gaat slapen, dus ook wanneer u bijvoorbeeld lichamenlijk erg moe bent, dan treedt als het ware die verandering vanzelf op. Dat hele zware bewustzijn wordt weggedrukt, u droomt ook niet, u bent gewoon heel kalm en rustig, en u voelt uzelf lekker zo gaan. U weet haast niet of u nog wakker bent of dat u al slaapt, het komt steeds meer voor. Maar iemand die zo in slaap gaat, en dat is een bewezen feit hoor, die is na een zeer korte tijd helemaal rerecupereerd, die is helemaal hersteld, die is zijn vermoeidheid kwijt. Als u toevallig zo in slaap sukkelt kan het u wel eens gebeuren, dat u om één uur gaat slapen, dat u wakker wordt en dat u denkt, nou, ik heb lekker geslapen vannacht, het is al ochtend, en dan kijkt u op de wekker en dan staat die op half drie. En als ik u dan nog een raad mag geven, gaat u dan niet onmiddellijk weer onder zeil, staat u even op, doe iets, hoe weinig dan ook. Ga daarna, na een half uur, weer liggen, ontspan u bewust en u zult ontdekken dat u dan niet dat ellendige gevoel krijgt van, ik heb te lang geslapen.

Dit is dus de eerste methode, die praktisch voor iedereen haalbaar is.

De tweede methode berust op een mate van zelfsuggestie. Ga zo gestrekt mogelijk en zo ontspannen mogelijk liggen en begin te denken aan uw kleine teen, dan aan de volgende en aan de rest, en zeg tegen uzelf, die is nu helemaal lam, loodzwaar, die is lam. Handel zo uw hele lichaam af, eerst de extremiteiten en dan langzaam maar zeker zeggen, ja, ik voel het, er is geen spier meer waar nog spanning in zit. Dan gaat u ook wegdoezelen en dan hebt u bewust een gelijke toestand bereikt. Het enige verschil met de slaap is dat, wanneer er om u heen dingen gebeuren, u die waarneemt. U weet alles wat er om u heen gebeurt, alleen u hebt helemaal de behoefte niet om er op te reageren. Dus dat is een methode die ook gebruikt kan worden en die kan ook gebruikt worden als voorbereiding op bepaalde occulte of geestelijke bezigheden.

De derde methode, die vraagt alweer wat meer scholing. U kunt dan gebruik maken van meditatiehoudingen, van vaste meditatiebeelden, u kunt u fixeren, dus kijken naar een bepaalde voorstelling die voor u betekenis heeft, en u kunt daardoor als het ware afstand gaan doen van alles wat uzelf bent en uw lichaam, tot alleen die voorstelling overblijft. Dat heeft weer hetzelfde resultaat.

En dan is er de bliksemmethode, zo zou ik het haast willen noemen. Wanneer u steeds weer gebruik maakt van precies dezelfde methode, om deze toestand van ontspannenheid te bereiken, dan is het genoeg wanneer u daaraan één woord of een handeling verbindt - met die handelingen moet u wel voorzichtig zijn, anders doet u het onbewust en dan bent u ook ineens, maar dat kunt u dus alleen door dat woord, door u even op dat woord te concentreren, of u even met die voorstelling bezig te houden, dan kunt u die toestand bijna automatisch en zeer snel bereiken.

Dan heeft u die toestand bereikt en wat gebeurt er nou? Ik heb het al een beetje uitgelegd, u wordt opgeladen. Het eigenaardige van het lichaam is, dat daarbij het volgende kenbaar is, een lichte daling van de bloeddruk, de ademhaling wordt lichter en oppervlakkiger, en de impulsen, die u eventueel met een encefalograaf zou kunnen aflezen, vallen voor een deel weg en worden vervangen door een zeer traag ritme, dat in de optekening praktisch de vorm heeft van een perfecte sinuïde, soms met een enkele storing daarin, maar dat betekent ook dat het organisme van de persoon gestoord is.

De mogelijkheid om daarmee iets te doen, die hangt natuurlijk voor een deel af van uw eigen instelling. Als u niet gelooft dat u uzelf kunt helpen, kunt u uzelf niet helpen. Wanneer u niet gelooft dat u een ander kunt helpen, kunt u een ander niet helpen. Er is dus een absolute aanvaarding voor nodig en u zou deze, vanuit een zeer redelijk standpunt, kunnen beschrijven als een tijdelijk terugtreden in een onlogisch wereldbeeld, dus zonder enige logica.

Wanneer ik in dit wereldbeeld een willekeurig begrip stel, overheerst het het geheel van alle energieën die op dat ogenblik in en rond mij aanwezig zijn. Wanneer dat punt, dat ik nu voorstel, buiten mezelf is gelegen zullen de energieën geneigd zijn, zover dit mogelijk is, zich naar dat punt te richten. Daar

ontstaat vanuit het ik een gerichte straling, en die gerichte straling kan dan weer dienen om een ander te stimuleren tot grotere afweer.

U ziet er zijn nogal wat mogelijkheden. Nu zijn er een heleboel mensen die zeggen, ja allemaal paranormaal, maar laten we normaal doen dan is het al gek genoeg. En die zeggen, dat moeten we dan maar allemaal oplossen met chemicaliën. Dat is wel leuk, maar chemicaliën hebben soms een eigenaardige nevenwerking. Het ene deel van het organisme wordt er door gestimuleerd, maar een ander deel wordt er door geremd, of over zijn toeren gedraaid. U neemt een pilletje tegen een kuch, die kuch gaat weg, maar u krijgt hoofdpijn. Dan neemt u een hoofdpijnpil, maar die heeft dan weer invloed op uw bloedsomloop, daarvoor neemt u dan een bloeddrukremmend middeltje, en dat heeft weer invloed op uw maag. Daardoor krijgt u last van brandend maagzuur, waarvoor u dan weer een magnesiumpil of iets dergelijks neemt, die echter weer een lichte aantasting betekent van het darmstelsel, zodat u weer houtskool nodig heeft om daar wat aan te doen, en zo kunnen we doorgaan. Het is allemaal heel erg leuk en u kunt zeggen, nou ja, zo erg is het niet, nou, ik overdrijf wel, ik persifleer het werkelijke proces wel een beetje door overdrijving, maar in de praktijk blijft van grote chemische middelen nog al eens wat achter.

Nu zou u het echter ook op een andere manier kunnen doen.

U zou kunnen zeggen, ik ga dat organisme niet domineren door er stoffen aan toe te voegen, die gewoon vanuit zichzelf elke werking onvermijdelijk maken. Ik ga een voorbeeld geven.

Dit is dus zoiets als het verschil tussen iemand, die de huisvrouw de mogelijkheid geeft om een nieuwe japon te kopen à raison van vijfduizend frank en van iemand die zegt, nou ja, hier heb je een lapje van driehonderd en een patroon van zestig. Men noemt dit dan vaak homeopathie en dit wordt dan heel vaak ook beschouwd als een soort bijgeloof, maar dat is het zeker niet.

Wat doe je namelijk? U weet dat dit lichaam in zichzelf bepaalde werkingen en antistoffen moet opwekken. Aangenomen dat de persoon een normaal redelijke voeding heeft, kunt u, door aan die persoon die bepaalde stoffen te geven, hetzij in de voeding, hetzij apart - de zogenaamde sporetherapie - dus duidelijk maken dat daar iets is waar hij zich op in moet stellen, maar wanneer de instelling op dat bepaalde punt geschiedt, dan betekent dit dat het lichaam een afweer daartegen vormt en wanneer dan aldus een soortgelijk iets optreedt, wordt het bestreden. Het is dus zoiets als inenten, waarbij u dus iemand een ongevaarlijke ziekte bezorgt bijvoorbeeld, om daardoor hem te beschermen tegen een waarlijk gevaarlijke infectie van gelijke soort.

Dit is natuurlijk niet het geheel. Als ik alleen al de homeopathie zou willen omschrijven, zou ik veel langer bezig zijn. Het belangrijke hierbij is wel, dat men bij voorkeur gebruik maakt van natuurlijke producten, en dat wil zeggen producten die zelf een organische achtergrond hebben, en die daardoor in het organisme gemakkelijker verwerkt en opgenomen worden. Er blijven dus minder resten van over. Juist die resten zijn, bij chemische medicatie, erg gevaarlijk. Het lichaam beschikt dus over de mogelijkheid om zichzelf in te stellen op een bepaald gevaar. Zelfs wanneer maar met een enkel spoortje van een stof gewoon een stimulans wordt gegeven, is dat een voorbeeld in feite waarop dat lichaam zich kan oriënteren.

En nu moet ik erg voorzichtig zijn, want misverstanden zijn gauw geboren.

U weet hoe de boeren zijn, nietwaar. Toen hij een priester voor het eerst hoorde zeggen: "te Deum laudamus" zei hij: Die vent zegt: "geef de Heer laudanum", hij wil hem dus vergeven, en dat moge de Heer hem vergeven.

Het lichaam kan zich dus aanpassen, maar het heeft nog een andere mogelijkheid, en die mogelijkheid wordt ook nog wel eens over het hoofd gezien. Wanneer een zenuwkanaal uitvalt en het in een belangrijk zenuwkanaal, dan zegt uw lichaam, ja maar ik moet die boodschappen toch door kunnen geven. Wat doet het dan? Het neemt andere zenuwkanalen die normaal niet gebruikt worden hiervoor, maar voegt ze als het ware in een omleidingsroute in.

Die omleidingsroute wordt dan op de duur versterkt, dus die neuronen, die cellen, die worden inderdaad groter, ze worden traag actiever, zodat een snellere en vooral sterkere signaaldoorgave mogelijk is, en ze sluiten weer aan op het oorspronkelijk zenuwkanaal, maar om de storing heen.

Het lichaam kan dus omwegen zoeken en dat is ook erg belangrijk, want het afweervermogen van het lichaam, dat kan natuurlijk geen rekening houden, zo zonder meer, met een ader die ineens onderbroken wordt of zo. Als het een bloeding is, nou ja. Maar als die bloeding al door stolsels wordt

gestopt, wat dan? Dan moeten dus noodzakelijk andere delen van het stelsel, die normalerwijze niet een zo hoge bloeddruk verwerken, op gaan treden als tijdelijke geleiders om een te grote zuurstofarmoede van de achterliggende weefsels tegemoet te komen.

Het lichaam past zich, wat dat betreft, ook schitterend aan en het wonderlijke is nu, dat de geest daar weer invloed op heeft. Wanneer ik mij bewust ben van de kwaal, of dat nu een verwonding is of wat anders, niet in verweer ben daartegen, maar de kwaal aanvaardt, aanvaardend dus wel dat ze zo snel mogelijk moet verdwijnen, dan blijkt het lichaam inderdaad versneld actief te worden op die punten. Het menselijk denken kan, tot op zekere hoogte, samengekoppeld met een bepaald deel van de gevoelswereld, versnelde genezingsprocessen veroorzaken. En denk nu niet dat dat bijgeloof is, want anders dan moet ik u bijvoorbeeld gaan verwijzen naar bepaalde theorieën van Steiner, die op een gegeven ogenblik zei, ja, wanneer ik te maken heb met patiënten, die absolute rust nodig hebben om snel te genezen, dan moet ik dat in hun omgeving suggereren, dus leg ze dan maar in een kamer met blauw, dat is lekker rustig. En het enige dat hij dan wel heeft gezegd tegen de geneesheer, u moet uw verdere behandeling niet blauw-blauw laten.

Een andere patiënt heeft juist die slijtage, die heeft energie nodig en een milieu waarin veel rood, veel oranje is. Een patiënt is wat droefgeestig, laat ik hem in een vooral zonnige omgeving brengen, geen lichte kleuren. En dat is natuurlijk krankzinnig nietwaar? Hoe kunt u nu een mens genezen door hem in een bepaalde kleur te hullen? Maar het blijkt inderdaad wel wat te doen. En al is de officiële geneeskunde niet zo ver dat ze dergelijke kleurentherapieën heeft leren aanvaarden, toch is ze al ver afgeweken van de steriliteit en het alleen maar wit van de ziekenkamer. Ze zegt nu, wanneer het maar even kan moeten we er wat kleur in aanbrengen en meestal zoekt men daarvoor een blijmoedig schema in pasteltinten uit.

Onbewust werkt men daarmee in dezelfde richting als de kleurentherapie. Maar wat doet die kleur dan? Ja, we kunnen natuurlijk zeggen, een kleur is uiteindelijk de absorptie van een trilling uit de totale trillingsgamma, waardoor een weerkaatsing ontstaat, die ons als een zodanige kleur aanspreekt en welke dan het lichaam treft. Ik vind het allemaal heel mooi. Nu zou ik het anders kunnen zeggen: De kleur in zichzelf kan worden uitgedrukt in een vibratie, in een trillingsgetal. De kleur wordt weerkaatst dus, en de rest geabsorbeerd. Ik heb het verkeerd gezegd merk ik, maar daar trekt u zich niets van aan, u denkt toch zelf na.

Sommige trillingen nu blijken op de eigen uitstraling van de mens, de aura dus, invloed te hebben. Een trilling die de aura beïnvloedt, draagt de beïnvloeding naar het geheel van het organisme verder. Blauw is bijvoorbeeld een trilling die voornamelijk het zenuwstelsel beïnvloedt, hoe gek het ook mag klinken. Hebben we te maken met violet, dan zien we juist dat bepaalde kleurstimulansen die anders in het lichaam aanwezig zijn, u weet wel, endocriene afscheidingen, dat die dus tot een minimum worden teruggebracht. Ze worden aanmerkelijk herleid en in die herleiding ligt dan de mogelijkheid tot mystieke beschouwing.

Maar gaan we het nu purper maken, komt er rood bij, dan komt er gelijktijdig weer een stimulans, en dit betekent een sterk eenzijdige stimulans van interne secretie, waardoor een tijdelijke toestand van onredelijkheid ontstaat zover dat het lichaam betreft, en belevingen en fantasieën mogelijk worden waarin geestelijke werkelijkheden kunnen worden herkend of weergegeven, en dat noemen we dan weer de mystieke belevingen, tenzij men natuurlijk erg materieel is ingesteld, en dan spreken we over hysterische verbeeldingen, maar beide zijn praktisch hetzelfde.

Trouwens hystericiteit gaat ook over de hele gamma van de menselijke gevoelens, en niet over één klein stukje zoals sommige mensen wel schijnen te denken. Het zijn mensen die hebben vroeger te veel fruit gegeten en u weet, het is al met één appel begonnen en daar is al die ellende uit voortgekomen en dus moeten we er voorzichtig mee zijn.

Wanneer u dus kleurentherapieën wilt gebruiken, dan kunt u het ook anders stellen. De reactiemogelijkheden van het lichaam, en daarmee ook de vermogens tot afweer van het lichaam, zijn direct verbonden met, of verwant aan, de omgeving waarin het lichaam zich bevindt.

En dit is nu voor iemand, die van bepaalde dingen veel last heeft, misschien toch wel interessant om te weten. Want wanneer ik dus in een bepaalde omgeving altijd hoofdpijn heb en bedrukt ben, dan moet ik alleen nou eens niet kijken naar het lawaai van de burens, of naar de slechte programma's van de BRT of zoiets, maar dan moeten we ook wel eens kijken welke kleuren er overheersen. Wanneer u ontdekt dat

er in die kleuraccenten iets zit dat vloekt voor uw begrip hoeft u ze niet eens weg te halen. Probeer ze eens af te dekken en tot uw verbazing zult u zien dat u ineens het gevoel hebt dat die ruimte groter is geworden, dat u meer adem krijgt en, gek genoeg, uw hoofdpijn blijft weg. Het lichaam reageert dus ook op dergelijke impulsen. Waarom? Wel omdat het probeert zich tegen disharmonieën te verweren die niet alleen van stoffelijke aard, maar weldegelijk ook van astrale en zelfs geestelijke aard kunnen zijn. Het is dus onze taak, wanneer we met een kwaal te maken hebben, de afweermogelijkheid van het lichaam zo goed mogelijk te gebruiken, door voor dat lichaam een omgeving te scheppen, waardoor het zintuiglijk en anderszins een zo groot mogelijke rust kan vinden, en vanuit de rust, het geheel van zijn geestelijke en andere krachten kan gebruiken, om de weerstand tegen bepaalde stoffelijke aantastingen en kwalen te vergroten. Wilt u er eens over nadenken, het is de moeite wel waard.

Vraag: U hebt gezegd dat het nodig was te geloven om resultaat te bereiken. Men moet geloven in zichzelf om resultaat voor zichzelf of voor een derde persoon te kunnen verkrijgen. Maar die derde die hoeft niet te geloven?

Antwoord: Uw patiënt zelf behoeft dus niet te geloven, wanneer u gelooft.

Dat is heel eigenaardig. Maar dat komt omdat geloven niets is dat met weten te maken heeft, de meeste mensen denken dat. Geloven is in feite een emotionele beleving.

Wanneer ons geloof zegt dat wij kracht hebben, betekent dit dat wij kunnen genezen, dan betekent dit dat de voor ons beschikbare krachten inderdaad door ons, voor de genezing, afgegeven kunnen worden. Wanneer we namelijk zeggen dat iets niet kan, dan werpen we een weerstand op, u heeft dan kans om overwonnen te worden. Dat wil niet zeggen dat iets dan helemaal niet gaat, maar het wil wel zeggen dat het moeilijker gaat. Het is dus een kwestie van emotioneel synchroniseren van uw eigen besef, met de mogelijkheid die u wenst te gebruiken, en daarvoor is geloof nodig. En als de ander dan niet gelooft, en u hebt dat geloof volledig, dan is uw geloof voor de ander dermate suggestief, dat hij ongeacht desnoods een tegengestelde verklaring, in feite ergens wel gelooft en dat wil zeggen, dat hij ook zijn weerstand tegen hetgeen u probeert te geven of te doen, voor een deel laat wegvallen.

Het is natuurlijk best wanneer uw patiënt ook gelooft, daar niet van, maar het is niet nodig. Het is alleen maar belangrijk dat u zo intens zeker bent, zonder redelijkheid of verklaringen verder, dat u die kracht kunt gebruiken om die medemens te helpen of te genezen, dat u daardoor die zekerheid overdraagt aan de ander. En dat klinkt misschien weer een beetje vreemd, maar er zijn proeven genomen, dat is niet zo lang geleden, men heeft daarbij de lichaamsstromen nagegaan en de hersenritmen van een overtuigd genezer en van diens patiënt, en nu is het wonderlijke, hierdoor bleek die patiënt langzaam maar zeker het ritme van de ander over te nemen. Toch was de patiënt niet op de hoogte van de proef en was het niet iemand die zonder meer geloofde in paranormale genezing. Men heeft deze proeven ongeveer vijftig tot zestig keer herhaald, en men kwam op één of twee gevallen na steeds tot een vergelijkbaar resultaat.

En daarom is het zo belangrijk dat u gelooft, dat u die zekerheid hebt, ook wanneer ze redelijkerwijze niet aanwezig moest zijn.

Vraag: Ik wil nog eens terugkomen op de proef die we gedaan hebben, twee jaar geleden, op afstand. Een man die van de proef niets afwist, is op dezelfde avond toch genezen en heeft tot hiertoe geen enkele herhaling van de kwaal gekend.

Antwoord: Ik weet het. Dat was een genezing, een experiment dat gebeurd is. Kijk dat was weer een andere kwestie. De persoon in kwestie, ik zou haast zeggen, de oude sukkelaar, dat was hij op dat ogenblik wel, was dus in een absolute toestand van half onbewust zijn. Hij wist zelf niet helemaal wat hij deed en waar hij was en wat hij was. En daardoor was hij dus absoluut toegankelijk voor een behoorlijke energie. En neemt u me niet kwalijk, het is geen opschepperij, ik heb het zelf niet gedaan, maar door één van de onzen werd zeer deskundig, aan de hand van een gedachtebeeld, dat door één onder u werd opgegeven, geconcentreerd op de persoon. En dan is het helemaal geen wonder dat dat zo uitkwam.

Vraag: De man is nu negentig jaar.

Antwoord: Ja, hij zal binnenkort wel bij ons komen en zich misschien wel of niet beklagen over hetgeen toen met hem gebeurd is, maar dat merken we dan wel weer.

Vrienden ik ga afsluiten. We hebben het gehad, nu op uw verzoek, over de afweer van lichaam en geest en het wonderlijke is dat ik daarbij hoofdzakelijk heb gesproken over het lichaam. Dat heeft zijn redenen. De geest namelijk, bezit geen afweer, de geest kent alleen de mogelijkheid tot harmonie. Waar die harmonie bestaat is een afweer automatisch. Dat betekent dat wanneer u door duistere krachten wordt belaagd, en u bent zelf zo'n heel klein lichtje en zonnetje in de omgeving, ook geestelijk, dat duistere kan botsen wat het wil, maar dat licht blijft branden.

Wanneer iemand bezig is met de meest gemene magische dingen u aan te vallen, en u weet van niets, en u reageert alleen maar op het licht en het goede, dan kunnen ze bezig blijven totdat ze een ons wegen. Maar meestal gaan die geesten voor die tijd naar huis, en dat betekent dat ze dan aan de baas gaan brengen wat ze hier niet hebben kunnen doen. Dan heeft u er ook nog plezier van, van zo'n bezwering.

Dus die geest, dat is een heel andere kwestie, en dan zou ik het woord afweer maar aarzelend durven gebruiken. Ik heb daarom de vrijheid genomen om vooral de krachten van de geest en van het werkelijke ik, zover die de afweer en de herstelmogelijkheden van het menselijk lichaam kunnen beïnvloeden, op de voorgrond te stellen. Wilt u echter dat er nog meer wordt gezegd over geestelijke afweer, dan kunt u daarover uw vragen alsnog stellen in het tweede gedeelte.

Deze bijdrage van mij, die naar ik hoop niet al te slecht door u beoordeeld zal worden, is hiermee ten einde.